

נייטרליות פירושה צידוד בחמאס

20.10.2023 | דוד מ' וינברג written by

שבועיים לאחר ההרג של 1,400 יהודים ישראלים ביום אחד בידי חמאס, במראות שהזכירו את מעשי הנאצים, זה מה שהיה לראשי אוניברסיטת קיימברידג' לומר: קחו נשימה, אנחנו "תמיד זמינים לספק תמיכה רגשית".

פרופסור כמאל מוניר, סגן נשיא למעורבות וקהילה של המוסד הידוע כמגדלור נערץ ומהולל של יושרה ומעמד אינטלקטואלי [1] אוניברסיטת קיימברידג'! [2] כתב לכל האוניברסיטה כי "מחשבותינו עם כל מי שהושפע מהאירועים האחרונים בישראל, בעזה ובמזרח התיכון".

"אנו מבינים שזו תקופה קשה ומלחיצה במיוחד, בייחוד עבור סטודנטים ועמיתים עם קשר לאזור. אם אתם זקוקים לתמיכה או למישהו לדבר איתו, אנו ממליצים מאוד לפנות למנהל או המנהלת הישירים שלכם. מרכז הייעוץ לצוות זמין תמיד לספק תמיכה רגשית [3]".

אף מילה על הטבח ההמוני של יהודים על ידי קיצונים אסלאמיים פלסטינים. אף הרהור של אי נוחות לגבי הרצח ההמוני. רק "מחשבות" של חיבוק רגשי עבור "כל מי שהושפע" מה"אירועים האחרונים" חסרי השם, אי שם במזרח התיכון.

במעוז החשיבה הגבוהה המפורסם באמריקה, אוניברסיטת הרווארד, פרסמו נשיאת האוניברסיטה קלודין גיי ביחד עם 17 מנהלים בהרווארד, שהם "שבורי לב מהמוות וההרס". אוי ווי. הלב המסכן שלהם ספג כזו מכה! אבל מוות והרס שנעשו על ידי מי? ולמה?

אפילו הניו יורק טיימס (שמילא תפקיד מכוער בהפצת שקרי החמאס על הפיצוץ ליד בית החולים בעזה) מצא את ההצהרה של הרווארד פושרת. רק בעקבות זעם של בוגרי הרווארד פורסמה הצהרה נוספת, כשבסופו של דבר אולצו מנהיגי האוניברסיטה לגנות את "זוועות הטרור שביצע חמאס".

ואפילו אז, פרופ' גיי הרגישה מחויבת, ללא ספק בשל האינטלקט העליון שלה, להוסיף כי "חוסר אנושיות כזה הוא מתועב, תהיינה אשר תהיינה השקפותיו האישיות של האדם על מקורות הסכסוך ארוך השנים באזור". מדוע להוסיף את הסעיף האחרון הזה? משום שפרופ' גיי לא הייתה רוצה שמישהו יחשוב, חלילה, שהיא מטילה אחריות כלשהי למאה שנות סכסוך דמים נגד ישראל על הפלסטינים הקדושים שלה.

ענקי הרוח של הרווארד, אותה מעצמה אקדמית הניזונה ממיליארדי דולרים של פילנתרופיה יהודית, לא טרחו להקדיש הרהור נוסף למשמעות שיש למעשי הטבח של חמאס שבתמיכת איראן על החברה והציביליזציה המערבית, לא כל שכן לפרסם מילות תמיכה נוספות לטובת [4] הס מלהזכיר! [5] מדינת ישראל.

גם אוניברסיטת מק'גיל שבמונטריאל פרסמה תגובה ראשונה רופסת, שמוצאת מפלט בהבל תרפויטי. "החדשות של אתמול על עימות אלים בישראל ובעזה גרמו לרבים מאיתנו להרגיש מזועזעים. אנו דואגים מאוד לרווחתכם ומכירים בכך שהתקופה הסוערת שבה אנו חיים יכולה לפעמים להביא לתחושה מציפה. הינה משאבים הזמינים עבורכם לתמיכה".

אני כל כך מצטער שהפרופסורים והסטודנטים של מק'גיל חוו זעזוע! אולי אפשר לעורר אותם גם לתמוך בישראל, או אפילו לגנות את הפלסטינים? כן, לנקוב בשמם של הפלסטינים! שערפו ראשים של תינוקות לעיני אמותיהם, לפני שגררו אותן לעבדות בעזה ומאז מחזיקים אותן ללא בדל מידע?

אבל לא, כל האקדמאים האלה שקועים עמוק מדי באידאולוגיות רעילות, כמו תורת גזע ביקורתית ופרדיגמות "ווק" על מדכאים ומדוכאים, מכדי להתקומם במו פיהם נגד הרוע של חמאס. זמן ארוך הם כבר מנרמלים גישות אנטי-ישראליות, המציגות שוויון מוסרי בין אלה ששוחטים בעליזות יהודים לבין אותם יהודים רעים שמעיזים להשיב מלחמה.

רגשותיהם הניטרליים והאנושיים-כל-כך לגבי לבבות שבורים, תחושות קשות, אהדה ל"כל הקורבנות" של הסכסוך, ועוד כהנה וכהנה להג רגשני, גם לנוכח יהודים ישראלים הנשחטים על ידי ברברים חסרי לב (המון אסלאמיסטי שבשלב הבא ירדוף אותם במערב) אינם אלא כיסוי לכשל מוסרי עמוק, וקריסה גדולה של עמוד השדרה והעיקרון המערבי.

פרופ' גיל טרוי כינה זאת "שתיקת הכבשים של הנהנים מקביעות". זו האשמה רכה מדי. זה יותר כמו "הצעקה האנטישמית של האינטלקטואלים".

המוחות הנעלים הללו לעולם לא יוכלו להזדהות עם ישראלים, תהיינה אשר תהיינה הזוועות שתעבורנה על הישראלים. בסופו של דבר, היהודים/ישראלים הביאו זאת על עצמם ב"כיבוש" המולדת העתיקה שלהם, אשר על פי האקדמאים חסרי היושרה היא ארץ פלסטינית ילידית. וממילא היהודים הארורים האלה צברו כוח רב מדי.

במצבים אחרים של עימותים לאומיים או עולמיים שקרו לאחרונה, כמו למשל הפלישה הרוסית לאוקראינה, או ההפגנות של תנועת Black Lives Matter בעקבות רצח ג'ורג' פלויד, או ההחלטה של בית המשפט העליון האמריקני נגד חופש הפלה? לא היססו כל אותם אקדמאים לפרסם הצהרות תמיכה וגינוי רועמות. לא הייתה להם שום התלבטות אם להשמיע קול נחוש. הם מיהרו לנפנף בעמדת הפוליטיקלי-קורקט שלהם למען "אמת וצדק". הם עיטרו את האולמות והמשרדים המכובדים של האוניברסיטאות בצבעי דגל אוקראינה ובלוגו של תנועת BLM. הם יצאו בקול גדול נגד הנחשלות האפלה של שופטים שמרנים.

אף אחד מהאקדמאים הללו לא תפס מחסה מאחורי סיסמאות נבובות כמו "דאגה מכל הלב".

ההתרפסות המאכזבת והמקוממת של האינטלקטואלים בפני חמאס באה לידי ביטוי גם

בדיפלומטיה. במשך עשרות שנים הגיבו מנהיגי האו"ם והאיחוד האירופי לכל התלקחות פלסטינית-ישראלית בהצהרה חלולה קבועה של גינוי "מעגל האלימות המתמשך". כאילו שני הצדדים, ישראל והפלסטינים, עסוקים להנאתם ברציחות אדישות לסבל, ושבוים בשנאה יוקדת הדדית; כאילו "שני הצדדים", אבוי, "סופגים קורבנות" ואחראים במידה שווה ל"מעגל האלימות".

מה שחסר בתגובות שהובאו כאן, וגם בדיווח השטחי הקבוע בתקשורת הבינלאומית, הוא התייחסות כלשהי להשלכות הפוליטיות והמוסריות של הטרור הפלסטיני. לאף אחד אין אומץ לדבר על התרבות הפוליטית של הפלסטינים, המפארת את המוות ובוחרת שוב ושוב באלימות על פני משא ומתן.

מעטים מוכנים להכיר בהבחנה בין טרוריסטים פלסטינים רוצחי ילדים לבין חיילים ישראלים המבצעים פעולות נגד הטרור שמחייבות לעצור או לחסל חמושים פלסטינים, ופוגעות מדי פעם גם בחפים מפשע.

למעטים יש נכונות להכיר בכך שהחברה הפלסטינית חוגגת את החטיפה והרצח ההמוני של גברים, נשים וילדים ישראלים, בעוד שצה"ל עושה את המקסימום כדי למנוע קורבנות אזרחיים.

במקום זאת, יותר מדי דיפלומטים מערביים שצריכים היו לדעת טוב יותר, ועיתונאים מערביים שמעמידים פנים שאינם יודעים טוב יותר, מנפנים בסימטריה בצורה שערורייתית, ובכך מציגים לציבור תמונת מצב מעוותת להחריד של הסכסוך הפלסטיני-ישראלי. כך נשמר הסיפור באזור נוחות מסודר, ולכאורה לא שיפוטי. רק שבפועל הוא מאוד מאוד שיפוטי: נגד ישראל.

מסתבר שיש צורך לומר מחדש את המובן מאליו: אין שוויון מוסרי בין ישראלים לפלסטינים במאבק הנוכחי. יש לומר בצורה ברורה, ביחוד לאחר מעשי הטבח האחרונים של חמאס: נייטרליות כמוה כנקיטת צד.

ההסתייגות מלגנות את חמאס ולפעול בנחישות נגד המפלצת השולטת בו, איראן, פירושה לחבור נגד ישראל. היסוס מלהביע תמיכה מפורשת בישראל בעת הזו, ובכלל זה לתת גיבוי חד-משמעי לישראל בחודשים הרבים והקשים שנכוננו לה עד לריסוק חמאס ☐ כמוהו כצידוד באויב.

עבור החברה הישראלית, אמות המידה המוסריות ברורות. ישראלים מעריכים חיים, לא מוות. ישראל שואפת לשלום עם כל שכנותיה הערביות. ישראל רוצה בפתרון הסכסוך עם הפלסטינים, לא בהשמדתם.

לפי הספירה שלי, במהלך עשרים השנים האחרונות הניחה ישראל על השולחן הדיפלומטי שמונה הצעות פשרה מרחיקות לכת לשלום, וכולן נדחו בידי הפלסטינים. ישראל גם הזרימה במשך עשרות שנים לפלסטינים בעזה עשרות אלפי טונות של דלק, וכן חשמל, מים ומזון, והתירה לעשרות אלפי עזתים לעבוד בישראל. והתגובה הפלסטינית? שחיטה.

הסרבנות של ההנהגה הפלסטינית ברורה, ונחשפת שוב ושוב על ידי מעשי טרור מזוויעים,

האדרת טרוריסטים מצד ההנהגה הפלסטינית, ותמיכה כספית של הרשות הפלסטינית בטרור, כולל מצד רודן הרשות הפלסטינית מחמוד עבאס, ודחייה חוזרת ונשנית של כל הצעות הפשרה לשלום.

זה הזמן של ידידי ישראל ברחבי העולם להשמיע קול רם וברור של תמיכה בישראל, להפגין עמוד שדרה מוסרי, ולדבר במפורש על טוב ורע. לא להסתפק בביטוי שטחי של רגש משתפך. להבין את האתגרים האסטרטגיים הגדולים שניצבים בפני ישראל והעולם הדמוקרטי כולו לאור ההתקפה האסלאמיסטית הרצחנית נגד העם היהודי.

זו העת של כל אותם חברי קונגרס וחברי פרלמנט מהעולם שביקרו בישראל, ושל כל אותם אקדמאים ואומנים שעובדים עם עמיתים ישראלים, להתגייס לצידה של ישראל.

ובהמשך ישיר לכך, נפלא לראות את היוזמה של קבוצה דו-מפלגתית של 69 סנאטורים ונציגים אמריקנים לשעבר שהקימו את "חברי קונגרס לשעבר למען ישראל", במטרה לבנות ולבסס תמיכה בישראל במהלך המערכה הארוכה הצפויה מול חמאס. פרויקטים כאלה של תמיכה איתנה בישראל ראוי לשכפל למדינות אחרות דמוקרטיות נוספות.

פורסם באתר מידה 07.11.2023. מאמר המקור הופיע באנגלית ב-ג'רוזלם פוסט 20.10.2023 וב- ישראל היום 22.10.2023.